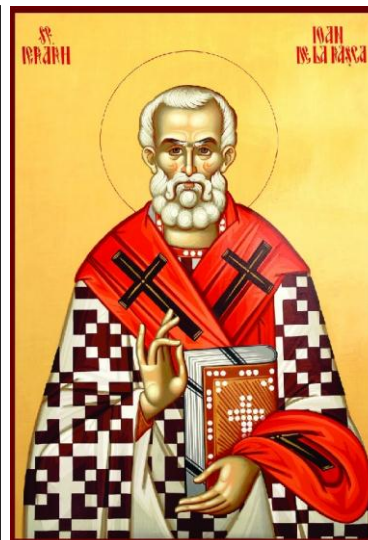

30 AUGUST: PRĂZNUIREA SFÂNTULUI IERARH IOAN DE LA RÂȘCA ȘI SECU, EPISCOPUL ROMANULUI

Între sfinții primelor veacuri creștine se află și mulți ierarhi, vrednici conducători spirituali ai credincioșilor și, totodată, pilde pentru ei de curăție a vieții. Însă nu toți ierarhii cu viață îmbunătățită ai acelor vremuri au rămas cunoscuți până astăzi. Așa este cazul, la români, cu Ioan de la Râșca - numit de către mitropolitul Dosoftei „Arhiepiscopul cel sfânt și minunat”. „Frumoasa mănăstire Râșca” a fost o adevărată grădină în care au crescut și s-au format bărbați însemnați în viața Bisericii Ortodoxe Române din Moldova . În acest locaș al lui Dumnezeu, cu sobor de oameni înțelepți și cu mare râvnă de cele sfinte, a poposit din plaiurile Fălțicenilor de atunci – după 1560 – un tinerel ager la minte și cu multă dragoste pentru viața cea aleasă a monahilor . Văzând biserica frumoasă și pe pereții ei – pe dinăuntru și pe dinafară zugrăvite chipuri ale sfinților mucenici și mucenițe, cuvioși și cuvioase, dascăli și ierarhi și auzind din cărți de faptele lor preaminate, s-a aprins cu duhul, năzuind să se asemene unora ca aceștia.

Sf. Cuvios Ioan de la Râșca și Secu, iconă

Când privea scara desăvârșirii Sfântului Ioan Sinaitul, pictată pe perețele exterior al bisericii, se întraripa și mai mult sufletește. Și a rămas mai multă vreme între frații de ascultare, deprinzându-se cu treburile mănăstirii și, la orice era pus, făcea cu toată luarea-aminte și cu purtarea de grijă, știind că „Dumnezeu nu se lasă batjocorit” (Gal. 6, 7) de lenevie și de fățarnicie. De aceea, zi cu zi pășea pe urmele Domnului nostru Iisus Hristos, adică era „cu mintea întregă”, priveghea în rugăciuni și, mai presus de toate, se silea să țină „din răspuțeri dragostea dintre frați”, care – după cuvântul aceluiași Apostol „acoperă mulțime de păcate” (I Petru 4, 7-8).

După rânduiala fericitului ei ctitor, la mănăstirea Râșca din zilele acelea era și multă nevoință pentru cunoașterea slovelor, apoi pentru scris și pentru citit. La acestea cu multă dragoste se apleca și, mai mult pe „furate” la început, le-a deprins, iar mai pe urmă a fost pus de părinții duhovnicești cu dinadinsul să se îngrijească de cunoașterea lor. Ajunsese în puțin timp ca nimeni altul dintre frații de atunci să scrie cu litere împodobite și să citească cu multă ușurință din cărțile de slujbă, din cele de evlavie creștină și din cele de istorie a neamului nostru. Deprinsese și înțelegerea limbii slavone, traducând unele scrieri ale Sfinților Părinți în limba noastră românească. De aceea s-a hotărât să fie îmbrăcat în haina monahală, iar

iar la slujba călugăriei i s-a pus numele de Ioan. S-a bucurat din tot sufletul său că a primit acest nume ca acela al Sfântului Înainte-Mergătorul și Botezătorul Domnului nostru Iisus Hristos, Ioan, primul viețuitor al pustiului, adevărat înger în trup.

În lucrarea smereniei și a ascultării fiind, și cu chipul blândeții împodobindu-se, a fost rânduit și egumen al mănăstirii Râșca. Chemat la scaunul cel nou al episcopiei Hușilor pentru viața și renumele curăției lui, s-a ostenit ca un viteaz în războiul cel nevăzut. Cuviosul Ioan s-a învrednicit să trăiască în zilele de glorioasă împlinire a unirii românilor într-o singură țară, sub Mihai Viteazul. Deși plecat o dată cu ceilalți ierarhi, îndată, la chemarea făcută de marele voievod, prin protopopul Teodor, el nu a stat în cumpănă, ci s-a întors la eparhie, la păstoriții lui. Cuviosul Ioan a îmbrățișat aspirațiile poporului român de la începutul veacului al XVII-lea, dăruind pentru înfăptuirea lor toată priceperea și dragostea sa. Prin înțelepciunea cuvântului și a faptei a ușurat primirea solemnului act al unirii. Venind la mănăstirea Râșca, adesea fostul ierarh se refugia în poiana care poartă și astăzi numele de „Poiana lui Ioan”, pe pâraiașul Râșcuța.

Canonizarea Sfântului Cuvios Ioan de la Râșca și Secu a avut loc în ședința Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din 5-7 martie 2008, cu zi de prăznuire la 30 august.

(Diac. I. Ivan)